lees leeuw

1. Luchtkussen	Anton van der Kolk
2. Een auto voor papa	Marjon Hoffman
3. Wist je dat? Krokodillen	Alain M. Bergeron
4. Het verborgen tekenteken	Frank van Pamelen
5. Een nijlpaard voor de juf	Anke Kranendonk
6. Schaapjes op het droge	Bavo Dhooge
7. Ontdekking op Cyprus	Els Hoebrechts
8. Tralies voor het raam	Elisabeth Marain
9. Avontuur op de heksenroute	Henk Hokke
10. Laika tussen de sterren	Bibi Dumon Tak

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basisonderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Rompompom en maan roos vis.

© 2004 Tekst: Anton van der Kolk
© 2004 Tekeningen: Leo Timmers

Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg
Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen
Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 978.90.487.2910.4

Voor België: Uitgeverij Zwijsen BE, Antwerpen
D/2015/1919/280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hebt u vragen over Leesleeuw?
Bel dan de Leesleeuw-klantenservice:
03 205 94 94

LEESNIVEAU

	ME	ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7	P
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Anton van der Kolk

Luchtkussen

Tekeningen van Leo Timmers

NAVIGATOR ES

avi oud: **7**

Kijk ook eens op www.leesleeuw.be.

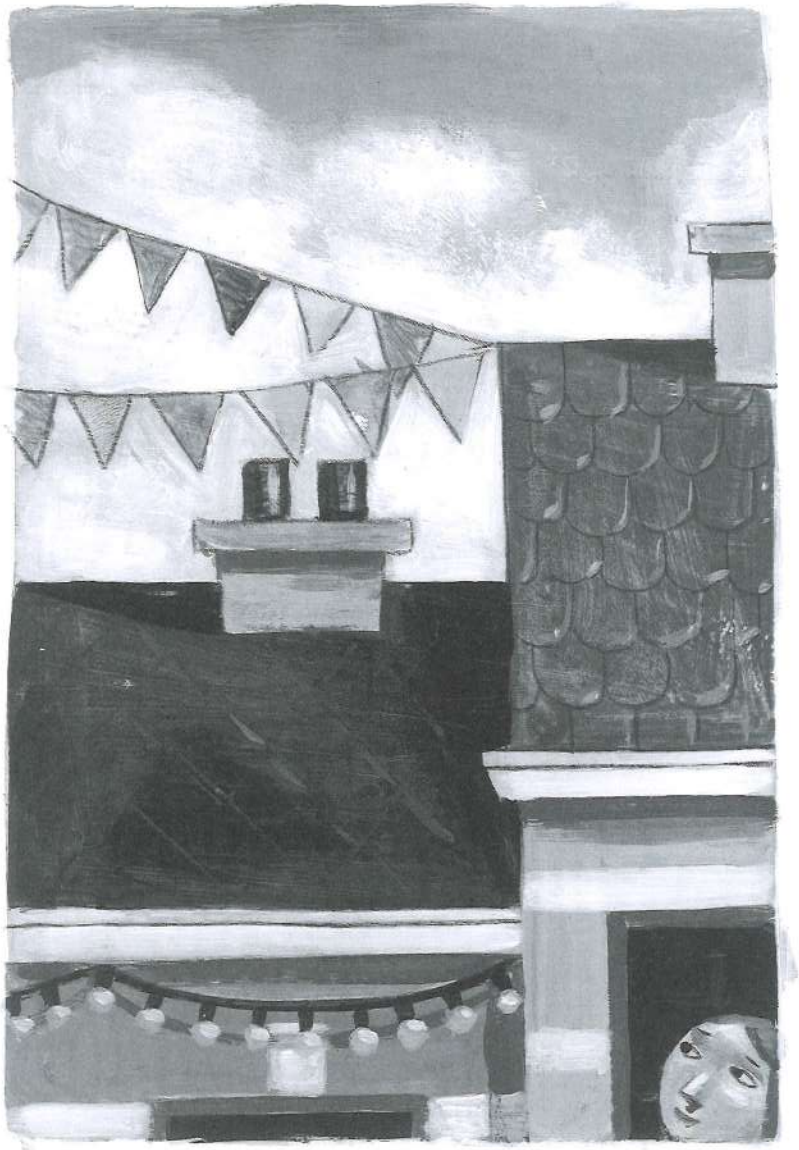

Straatfeest

'Kom, mama,' zegt Kim, 'de tent moet naar beneden.'
'Nu al?' vraagt mama. 'De auto's zijn nog niet eens de straat uit.
We wachten nog even.'
'We kunnen hem toch alvast van de zolder halen?' vraagt Kim.
Het is vrijdagochtend.
Vanavond begint het straatfeest, want het is het laatste weekend van de zomervakantie.
Het begint op vrijdagavond en duurt tot zaterdagnacht.
Twee avonden tot heel laat opblijven.
Al wekenlang wapperen de vlaggetjes in de straat.
De feestverlichting is ook al opgehangen.
'Goed,' zegt mama, 'we halen de tent vast naar beneden.'
Ze gaan naar de zolder en pakken de grote plastic zak uit de hoek van de zolder.
Het is de speciale straatfeesttent.
Eén keer per jaar mag hij uit zijn verpakking.
'Wat is dat ding zwaar,' zucht mama.
Ze trekt de tent naar zich toe en samen dragen ze hem naar beneden.

'Vanmiddag zetten we hem wel op,' zegt mama.
Kim gaat naar buiten en ze slentert wat door de wijk.
In geen enkele straat wapperen vlaggetjes.
Nergens hangen gekleurde lampjes.
Er zijn zo veel straten in de wijk, denkt Kim, misschien wel vijftig.
Dat juist ik in een straat woon met een straatfeest.
Het is een wonder, ja, dat is het: een wonder.
Als Kim terugkomt, rijdt de laatste auto de straat uit.
Alle fietsklemmen zijn leeg.
Er staan hekken aan het begin en aan het eind van de straat.
Mannen bouwen het muziekpodium op.
Daar gaat vanavond een band spelen.
Overal zijn mensen bezig om een partytent voor hun huis op te bouwen.
Kim rent naar huis.
'Mam!' roept ze. 'We moeten de tent nu gaan opzetten.'
'Goed,' zegt haar moeder.
Ze dragen de spullen naar buiten.
'Hoe zat dat ook alweer met die buizen?' vraagt mama.
'Ze hebben nummertjes,' zegt Kim.
'Kijk, deze twee buizen moeten aan elkaar.'
Het is elk jaar weer hetzelfde gepuzzel.

Maar na een halfuur staat de tent tegen de gevel van Kims huis.
Ze dragen de tuintafel en de tuinstoelen naar de straat.
Kim gaat zitten en kijkt de straat rond.
Het feest kan beginnen.

Luchtkasteel

Vorig jaar was er een jongen.
Kim had hem nog nooit eerder gezien.
Hij was er ineens.
Ze zag hem het eerst op het springkussen.
Ze deden tikkertje.
De jongens moesten de meisjes tikken en de meisjes moesten de jongens tikken.
Jongens-meisjes-tikkertje, zo heette het spel.
Tikkertje op een luchtkussen is nog leuker dan gewoon tikkertje spelen.
De jongen probeerde Kim te tikken.
Ze hupten als konijntjes over het springkussen en maakten de vreemdste buitelingen.
Henneke, Kims vriendin, duwde de jongen om en hij rolde spartelend over het kussen.
Later werd het nog leuker, toen Kim en de jongen alleen op het luchtkussen waren.
Ze deden geen tikkertje, maar ze probeerden gelijk te springen.
'Simultaan springen,' zei de jongen.
Dat was een mooi woord: simultaan springen.
Kim sprong omhoog en de jongen sprong ook omhoog.

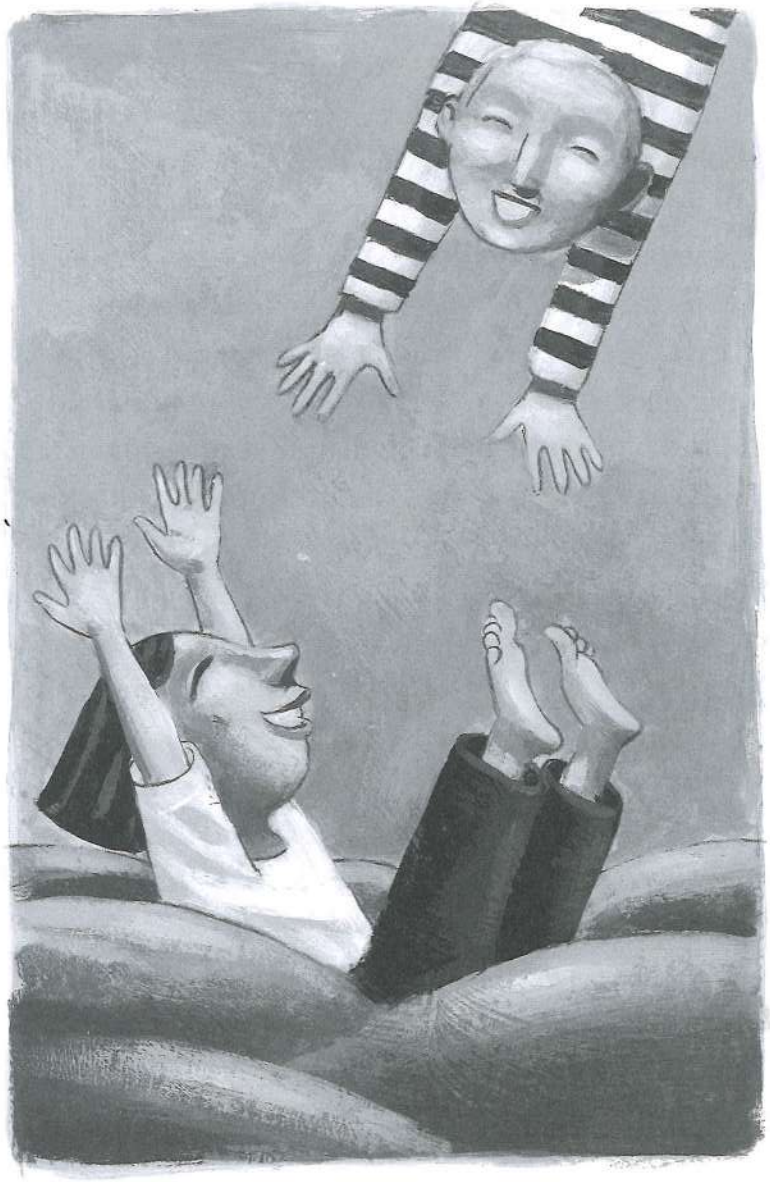

Ze zweefden samen in de lucht.
En terwijl ze zweefden, keken ze elkaar aan en lachten ze.
Hij had een heel leuke lach, waardoor Kim een kriebel in haar maag voelde.
Het leek wel alsof ze een minuut zweefden, alsof ze eeuwig zouden blijven zweven.
Ze hingen in de lucht en lachten maar.
Toen daalden ze, ze daalden en daalden.
De jongen daalde gelijk met haar.
De aanraking met het luchtkussen was heel licht en meteen gingen ze weer omhoog, de lucht in.
Ze zweefden weer, ze zweefden en zweefden, als vogels in de lucht.
Ze had zin om de jongen een kus te geven.
Een kus, terwijl ze hoog in de lucht zweefden.
Een luchtkus op een luchtkussen in een luchtkasteel.

Ja, het luchtkussen was een heel groot kasteel.
Het bestreek de hele breedte van de straat.
Zou er dit jaar weer zo'n groot luchtkasteel komen?

Ze had die dag nog meer met hem gedaan.
Er was een loterij en samen hadden ze de lootjes bekeken.
Kim hoopte dat de jongen iets zou winnen en de jongen hoopte dat Kim iets zou winnen.

Ze wonnen niets, maar toch had Kim het gevoel dat ze de hoofdprijs hadden.
Ze had later op de avond ook nog met hem gedanst, heel even maar.
Toen riep zijn moeder hem: 'Kom, we gaan naar huis.'
Hij wilde natuurlijk nog niet weg, maar hij moest.
Kim weet nog precies bij welk liedje ze samen dansten.
Ze had de tekst opgeschreven.
Uren had ze eraan gewerkt, maar nu kende ze het lied uit haar hoofd.

Hie was u boy, sjie was u kurl
Ken ai meket enimoor abius
Hie was u punk, sjie did balee
Wat moor ken aisee
Hie wanne hur, sjie never tel
Sigareteli shie wantet him eswel
Hie was u skeeterboy, sjie set sie joe leter boy
Hie wassent goed ienof voor hur
Shie het u pritti fees, but hur het wasupin spees
Shie niedut kom bek doun toe urt [1]

Prinsessen

Een auto met een aanhangwagen rijdt de straat in.
Kim springt op, want op de aanhangwagen ligt het luchtkussen.
Mannen stappen uit en trekken het kussen uit het wagentje.
Het ligt als een grote kleurige prop op de straat.
De mannen trekken de prop over de hele breedte van de straat uit.
Ze sluiten een pomp aan en al snel klinkt het gebrom van de motor.
Langzaam maar zeker groeit het kussen; het groeit en het groeit.
Eerst liggen de geblokte torens slap op de straat, maar langzaam komen ze omhoog.
Het luchtkasteel verrijst, het is zó groot dat het de straat afsluit.
Het is nog mooier dan het springkussen van vorig jaar.
Kinderen springen er meteen op, maar Kim wacht.
Ze wil haar sprongen bewaren.

Hie wanne hur, sjie never tel
Sigareteli shie wantet him eswel [1]

Kims moeder komt naar buiten.
'Weet je wie ook op het straatfeest komen?' vraagt ze.
'Tante Jolanda en je nichtje Marjon.
Dan kun je fijn met haar spelen.
Ze blijven een nachtje logeren.
Marjon kan toch wel in jouw kamer slapen?' vraagt mama.
Kim slikt.
'Het is heel fijn dat ze wat afleiding hebben,' zegt mama.
'Je weet dat oom Gijs in het ziekenhuis ligt.'
'Ik weet het,' zegt Kim, 'maar Marjon hangt de hele tijd aan mijn broek.'
'Aan je broek?' zegt mam lachend.
'Ja,' zegt Kim, 'je weet best wat ik bedoel.
Op het straatfeest wil ik gewoon mijn eigen gang kunnen gaan.'
'Kim, je moet ook eens aan anderen denken.'
Kim zegt niets meer.
Ze denkt aan anderen of eigenlijk aan één ander: aan de jongen op het springkussen.
Als Marjon de hele tijd om haar heen hangt, kan ze niet vrijuit met hem springen en dansen.
'Hoi, Kim!'
Kim kijkt op.
'Hoe ga jij vanavond?' vraagt Henneke.
'Wat bedoel je?' vraagt Kim.

'Hoe ga jij verkleed?' vraagt Henneke. 'Ik ga als struisvogel.'
'Ik weet niet waar je het over hebt, Hen,' zegt Kim.
'Heb je het programma niet gelezen?' vraagt Henneke.
'Vanavond is er een gekostumeerd bal.
Hier, lees zelf.'
Henneke duwt een programmaboekje onder Kims neus.
'Ik heb nog een berenpak,' zegt Henneke.
'Dat mag jij wel lenen.'
Kim denkt na.
In een berenpak zal de jongen haar nooit herkennen.
En het springt ook niet lekker op het luchtkussen.
'Nee,' zegt Kim, 'ik ga niet als beer.
Ik ga als prinses.'
Ze gaan naar de slaapkamer van Kims moeder en pakken haar opmaakspullen.
Ze zijn al een tijd bezig als de deur opengaat en Marjon binnenkomt.
'Wat doen jullie?' vraagt ze.
'Kom,' zegt Kim, 'ga zitten.
Vanavond is er een gekostumeerd bal en iedereen moet verkleed komen.'
'Ik wil me niet verkleden,' zegt Marjon.
Daar begint het gezeur al, denkt Kim.

'Dat moet,' zegt Henneke, 'anders mag je niet op het straatfeest komen.
Wacht, ik ga het berenpak voor je halen en dan neem ik meteen mijn struisvogelpak mee.'
'Nee, ik wil geen beer zijn,' protesteert Marjon, maar Henneke is al weg.
'Ik ga echt niet als beer, ik wil net zoals jij,' zegt Marjon.
Ze gaat de kamer uit en slaat de deur boos achter zich dicht.
'Je moet niet meteen zo boos worden,' zegt Kim, terwijl ze achter Marjon aan loopt.
'Mama,' zegt Marjon, 'ze willen me als beer verkleden, maar dat wil ik niet.'
'Dat is niet waar!' roept Kim.
'Het was maar een idee van Henneke, maar het hoeft heus niet.'
Tante Jolanda gaat naar Kim toe.
'We hebben elkaar nog niet eens goeiedag gezegd,' zegt ze.
Ze geeft Kim een kus en fluistert in haar oor:
'Marjon is nogal snel overstuur de laatste tijd.
Je moet maar een beetje geduld met haar hebben.'
Henneke komt binnen in haar struisvogelpak.
Ze heeft het berenpak onder haar arm.
Iedereen moet lachen om het pak van Henneke, maar Marjon roept: 'Ik ga echt niet in zo'n

achterlijk pak.'
'Dat hoeft ook niet,' zegt Kim.
'Kom, we gaan naar boven en dan verkleden we jou ook als prinses.
Vind je dat wel goed?'
'Goed dan,' zegt Marjon, 'als het per se moet.'
'Ja,' zegt Henneke, 'het moet.'
Ze gaan aan de slag en na een uur komen er twee prinsessen en een struisvogel naar buiten.
Ze gaan de straat op en daar lopen al veel verklede mensen.
Een man als vrouw met lange wimpers en rode lippen.
Vrouwen in tijgervellen, cowboys, indianen, clowns.
Het straatfeest begint nu echt op gang te komen.
De muzikanten zijn er ook al.
Ze pakken hun instrumenten uit en sluiten de boxen aan.
En als het acht uur is, pakt de voorzitter van de straatvereniging de microfoon en zegt:

'Beste straatbewoners.
Dit jaar houden we alweer voor de tiende keer ons fantastische straatfeest.
Het afgelopen jaar zijn bewoners verhuisd en er zijn weer nieuwe bij gekomen.

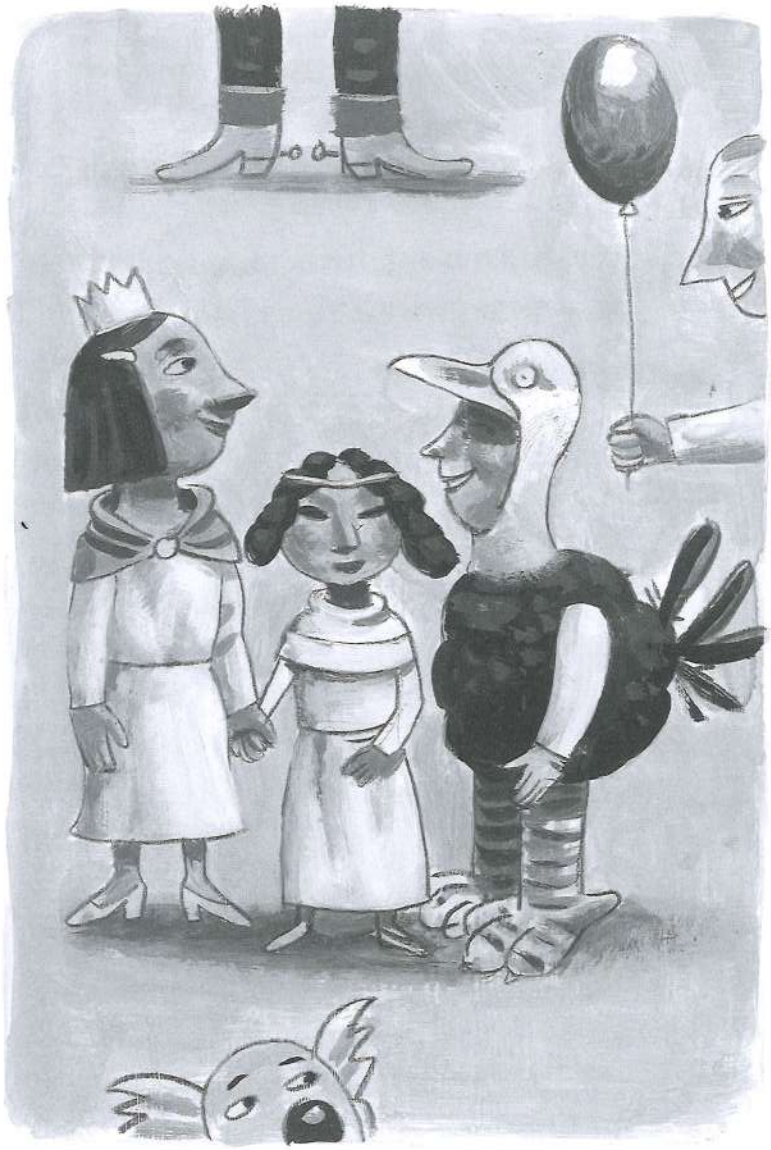

Een goede gelegenheid om met elkaar kennis te maken.
Ik wens jullie allemaal een spetterend straatfeest!'

Applaus klinkt door de straat en de band begint te spelen.
Kim kijkt zoekend om zich heen, maar de jongen heeft ze nog nergens gezien.

Lampionoptocht

De elektrische gitaren, de saxofoons en de drums klateren door de straat.
Meteen beginnen er mensen te dansen.
Een clown met een ridder, een tijger met een boer, een cowboy met een … struisvogel.
Er zijn veel kinderen en ze zijn allemaal verkleed en beschilderd.
Hoe kan Kim de jongen zo herkennen en hoe kan hij haar herkennen in het gekrioel?
Ze loopt zoekend door de straat, maar ze ziet hem nergens.
Hij is er vast niet dit jaar.
'Ga je mee op het luchtkussen?' vraagt Marjon.
'Ik eh,' zegt Kim, 'ik heb er eigenlijk niet zo veel zin in.'
Mama komt naar buiten met hapjes en drankjes.
Ze heeft een veer in haar haar gestoken, want zij is een indiaan.
'Gaan jullie met me dansen?' vraagt ze.
'Ik ga liever op het springkussen,' zegt Marjon.
'Goed,' zegt mama, 'gaan jullie maar springen, ik ga dansen.'

En ze verdwijnt in de dansende menigte voor het podium.
'Oké dan,' zegt Kim, 'laten we maar naar het springkussen gaan.'
Er zijn alleen maar kleine kinderen in het lucht-kasteel.
Kim springt, maar het lijkt wel of haar voeten van lood zijn.
Vorig jaar ging het zo lekker, maar nu komt ze nauwelijks omhoog.
Ze probeert aan de jongen te denken en ze zingt zachtjes het liedje:

Wie ar in lof, hevent joe hurt
Hou wie rok ietsodders wurrelt[2]

Ze valt neer in de hoek van het luchtkasteel, kijkt naar de springende kinderen en droomt weg.

De tijd gaat langzaam voorbij.
Kim loopt door de straat met Marjon achter zich aan.

Als ze voorbij een ruit loopt, ziet ze zichzelf in haar prinsessenkleren.
Het is net alsof ze naar iemand anders kijkt, want ze voelt zich helemaal geen prinses.

Samen met Marjon doet ze mee aan de loterij.
Ze hebben allebei een prijs: Marjon wint een pop en Kim een Mickey Mouse-lamp.
'Die mag je ook wel hebben,' zegt Kim tegen Marjon.

Om halfelf begint de lampionoptocht.
Kim en Marjon lopen met hun lampionnen door de wijk, achter de muziek aan.
Overal op straat kijken mensen de stoet na.
Ramen en deuren zwaaien open.
'Je lampion goed rechthouden,' zegt Kim.

Kim botst tegen iemand op.
Het is een cowboy met een grote hoed, een baard en een snor.
'Hé, kijk uit!' roept hij.
Zijn lampion slingert en vliegt in brand.
Ze kijken er samen naar.
In het schijnsel van de brandende lampion ziet Kim de ogen van de jongen.
Het is hem!
'Kom nu,' zegt Marjon, 'we zijn helemaal achteraan.'
Maar Kim blijft staan en de jongen ook.
'Ik ga verder, hoor,' zegt Marjon en ze loopt door.
'Brandt goed,' zegt de jongen.
'Ja,' zegt Kim, 'brandt goed.'

Ze ziet weer voor zich hoe ze samen met hem op het springkussen sprong.
Omhoog, hoger, hoger. Ze blijven hangen in de lucht.

Hie was u boy, shie was u kurl.

De stoet is al ver weg.
'Kom,' zegt de jongen, 'het is leuker om achteraan te lopen.'
'Ja,' zegt Kim, 'achteraan is leuker.'
Ze zien de stoet met gekleurd lampionlicht langzaam uit de straat verdwijnen.
'Ik ken jou,' zegt de jongen, 'van vorig jaar.'
'Ik jou ook,' zegt Kim. 'Wie ben jij?'
'Ik ben Mick,' zegt de jongen.
'Ik ben Kim,' zegt Kim.
'Ben jij al lang op het straatfeest?'
'Al de hele avond,' zegt Mick. 'Ik heb met een struisvogel gedanst.'
Kim herinnert zich ineens dat ze Henneke met een cowboy zag dansen.
'Dat was mijn vriendin Henneke,' zegt ze.
'Weet ik,' zegt Mick. 'Wil je zo meteen met mij dansen of wil je liever op het springkussen?'
'Maakt mij niet uit,' zegt Kim.
Ze kijkt om zich heen.

'Ik ben mijn nichtje kwijt,' zegt ze.
'Ik moest op haar passen, maar nu zie ik haar nergens meer.'
'Ze loopt natuurlijk gewoon in de optocht mee,' zegt Mick.
'Ja, natuurlijk,' zegt Kim, maar ze weet het niet zeker.
Dan ziet ze in de verte een meisje alleen met een lampion op de stoep zitten.
Een gloed van lampionlicht valt op haar gezicht.
'Volgens mij zit ze daar,' zegt Kim.
'Ik moet even naar haar toe.'
Kim gaat naar het meisje toe en als ze dichtbij is, ziet ze dat het Marjon is.
Ze huilt.

'Wat is er?' vraagt Kim geschrokken.
'Waarom huil je?'
'Je mag me niet alleen laten,' snikt Marjon.
'Ik ken niemand en je laat me helemaal alleen.'
Je bent zelf weggegaan, denkt Kim.
Geef mij nu niet de schuld!
'Kom,' zegt Kim, 'ik zal bij je blijven.'
Ze pakt Marjon bij de hand en trekt haar omhoog.
Ze gaan terug naar de optocht, maar de jongen ziet ze nergens meer.
In de straat gaat de band verder met het spelen van dansmuziek.
Kim kijkt zoekend rond, maar de jongen lijkt spoorloos verdwenen.

Verdriet

Kim ligt in bed en ze tuurt naar het donkere plafond.
Het is al twaalf uur geweest, maar buiten klinken nog stemmen.
Veel straatbewoners gaan door tot diep in de nacht.
Ze praten, lachen en drinken, maar Kim hoort nog een ander geluid, heel dichtbij.
Het komt van de andere kant van de kamer, waar Marjon op een matras ligt.
Het klinkt als gesnik.
'Wat is er?' vraagt Kim.
Marjon zegt niks, ze blijft zachtjes doorhuilen.
Zo kan Kim echt niet slapen.
Ze stapt haar bed uit, knipt het licht aan en gaat naast Marjon op de matras zitten.
'Waarom huil je?' vraagt Kim.
'Ik moet steeds aan mijn papa denken,' snikt Marjon.
'Ik ben zo bang dat hij nooit meer beter wordt en doodgaat.'
Dat is waar ook!
Oom Gijs ligt in het ziekenhuis.
'Is het zo erg met hem?' vraagt Kim.

'Hij is al heel lang in het ziekenhuis en ze moeten hem steeds opereren,' zegt Marjon.
'Mensen gaan echt niet zo gauw dood, hoor,' zegt Kim.
'Wat heeft hij eigenlijk?'
'Hij is al een paar keer geopereerd aan zijn hart. Hij had allang thuis moeten zijn, maar hij ligt er nog steeds.'
Kim zoekt naar woorden om Marjon te troosten, maar wat moet je zeggen als je vader heel erg ziek is?
'Je moet niet meteen het ergste denken,' zegt Kim. 'Hij wordt vast weer beter.'
Marjon veegt de tranen uit haar ogen.
'Ik kan er echt niets aan doen,' zegt Marjon. 'Ik denk steeds dat hij doodgaat en dat ik dan geen vader meer heb.'
Kim aait Marjon over haar hoofd.
'Weet je nog van opa?' vraagt ze. 'Die moest een tijd geleden ook naar het ziekenhuis. Weet je nog?'
Marjon knikt en ze steekt haar duim in haar mond.
'Wel!' zegt Kim. 'Die is nu toch ook weer thuis! Zo gaat het zeker en vast ook met je vader. En opa is ook veel ouder en oude mensen gaan sneller dood.
En jouw vader is nog helemaal niet zo oud, dus die gaat nog best een tijdje mee.

Opa zei ook dat hij nog best een tijdje meegaat. Dus ik denk dat jouw vader ook weer beter wordt en nog heel lang meegaat.
Je moet maar niet meer huilen en aan fijne dingen denken.'
Kim kijkt naar Marjon.
Ze heeft haar ogen dicht.
'Slaap je?'
Marjon zegt niets.
Kim knipt het licht uit en gaat terug naar bed.
Ze tuurt in het donker en het duurt lang voordat ze in slaap valt.

Zeskamp

De zaterdag is de leukste dag van het straatfeest, want er is een zeskamp.
Mama en tante Jolanda staan in de keuken en maken een salade voor de grote saladewedstrijd.
'Het was een zware operatie,' zegt tante.
'De chirurg zei dat alles naar wens was gegaan. We moeten nu afwachten of hij er goed van herstelt.'
'Het komt vast en zeker goed, Jo' zegt mama.
'Hij is wel aan het sukkelen met zijn hart,' zegt tante Jolanda.
'Laten we hopen dat het nu voorbij is.
Marjon trekt het zich ook heel erg aan.
Fijn dat ze hier wat afleiding heeft en dat Kim zo leuk met haar speelt.'
Kim gaat naar buiten.
Ze kijkt in het luchtkasteel, maar ziet alleen kleine kinderen en een paar moeders.
'Wat gaan ze vandaag doen?' vraagt Marjon, die ineens achter haar staat.
Kim wijst naar de spullen die op straat staan uitgestald.
'Een zeskamp,' zegt ze, 'we moeten ons gaan inschrijven.'

Ze gaan naar een tafel, waarachter een vrouw zit met formulieren.
'Er moeten teams van vier personen worden gemaakt,' zegt de vrouw.
'Kom bij ons,' hoort Kim.
Ze draait zich om en ziet Mick en Henneke achter zich staan.
Kims hart begint te bonken.
'We hebben er pas drie in ons team,' zegt Mick.
'Jij kunt er nog bij.'
Kim kijkt van Mick naar Henneke en van Henneke naar Mick.
Ze krijgt ineens een naar gevoel in haar maag.
Wat doen Mick en Henneke samen?
Waarom heeft ze die twee gisteren niet meer gezien na de lampionnenoptocht?
'Ik wil bij jou,' zegt Marjon.
Kim pakt Marjon bij de hand en neemt haar mee naar een rustig plekje.
'Luister eens,' zegt ze, 'je kunt toch best in een ander team?
Dat maakt toch niets uit?'
'Wel!' zegt Marjon.
'Ik ken die andere mensen niet en dan durf ik niet.'

'Vind je het heel erg om niet mee te doen?' vraagt Kim.

'Ik wil wel meedoen, maar alleen met jou,' zegt Marjon.
'De teams moeten zich nu inschrijven!' roept een stem door de luidspreker.
Kim kijkt achterom naar Mick.
Hij heft zijn armen in de lucht en loopt weg met Henneke en nog twee andere mensen.
Kim bijt op haar wang.
'Kom!' zegt ze nijdig tegen Marjon.
Ze trekt haar mee naar de inschrijftafel.
'Kunnen wij nog ergens bij?' vraagt ze.
'Daar zijn er nog twee,' zegt de vrouw achter de tafel.
'Prachtig! Nu hebben we zes teams van vier.'

Het eerste spel is skilopen.
De teams moeten met zijn vieren op lange ski's naar de andere kant van de straat lopen.
Het team van Kim en Marjon moet als eerste tegen het team van Mick en Henneke.
Ze stappen op de ski's en snoeren hun voeten vast.
Kim houdt zich beet aan haar buurvrouw Margo en Marjon houdt zich vast aan Kim.
Kim kijkt naar het andere team en ziet dat Henneke zich vasthoudt aan Mick.
'Ik geef het tempo aan,' zegt Margo.
'Bij één verzetten we onze rechtervoet en bij twee onze linkervoet.'

Ze wachten op het startschot.
'Eén!' roept Margo, maar het team komt geen centimeter vooruit.
'Welke voet?' vraagt Marjon.
'Links,' zegt Kim.
'Nee!' roept Margo. 'Rechts!'
'Daar gaan we weer.
Eén!'
De rechterski gaat een paar centimeter vooruit.
'Twee!'
Geen beweging.
Het team van Mick en Henneke ligt een paar meter voor, maar wankelt en valt om.
Ze liggen dubbel van het lachen en krabbelen moeizaam overeind.
Kijk ze plezier hebben, denkt Kim nijdig.
Ze rollen gewoon over elkaar heen.
Kijk hoe Henneke Mick vasthoudt, de trut!
'Eén!' roept Margo. 'Allemaal tegelijk.'
De ski glijdt over de straat.
'Twee!'
Weer een stap.
Ze gaan het team van Mick voorbij, maar ineens hapert het.
Ze staan weer als aan de grond genageld.
Mick en zijn team schuifelen lachend voorbij.
'We gaan winnen!' roept hij, terwijl hij de handen

van Henneke pakt.
'Doe het nu eens goed!' roept Kim nijdig naar Marjon.
'Eén is links en twee is rechts!'
'Nietwaar!' schreeuwt Marjon. 'Het is andersom!'
'Het is mijn straatfeest,' zegt Kim, 'dus wie zou het nu beter weten.'
'Het is toch andersom!' zegt Marjon.
'Het is jouw schuld dat we niet vooruitkomen!'
'Je wilde toch zo graag bij mij?!' roept Kim.
'Dan moet je niet zo zeuren en doorlopen!'
'Nog een keer,' zegt Margo.
'Eén is rechts en twee is links.'
'Zie je wel dat ik gelijk heb,' zegt Marjon.
'Eén, twee, één, twee, één, twee!' roept Margo.
Nu gaat het goed, maar het team van Mick en Henneke is al over de finish.

Bij het volgende spel moeten ze steppen op een step waarvan de wielen hobbelen en waar je naar links gaat als je naar rechts stuurt.
Kim moet tegen Henneke.
Ze gaan gelijk op.
'Wat heb je gisteren met Mick gedaan?' sist ze.
'Ik weet niet waar je het over hebt,' zegt Henneke, terwijl ze naast Kim voorthobbelt.
'O nee? Denk maar eens goed na.'

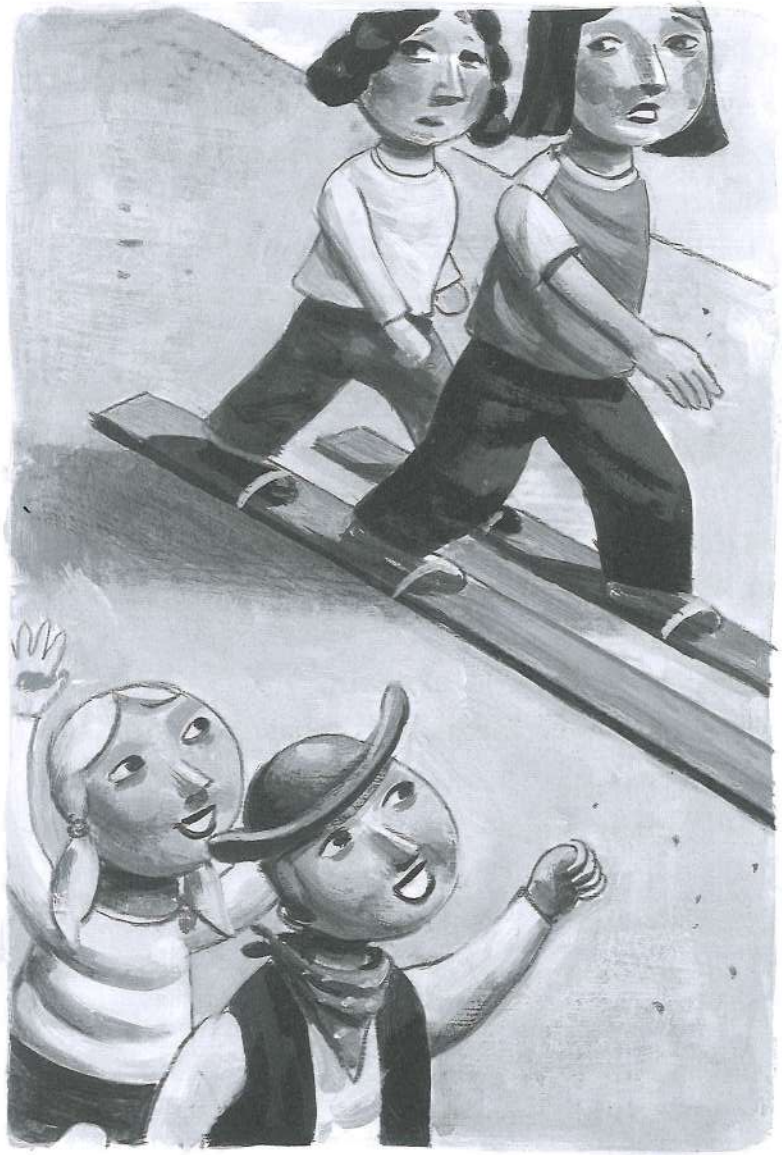

Maar dan maakt Henneke een rare zwieper en rijdt een tent binnen.
Er klinkt gerinkel en gelach, want niemand vindt het erg.
Lekker gewonnen, denkt Kim, als ze over de eindstreep gaat.
Daarna moeten ze met emmertjes water op hun hoofd van de ene naar de andere kant van de straat lopen.
Wie het meeste water naar de andere kant brengt, heeft gewonnen.
Ze moeten ook met vier skippyballen aan elkaar naar de overkant springen.
Er wordt veel geschreeuwd en gelachen en iedereen heeft plezier.
Laat die twee maar, denkt Kim.
Ze snapt niet dat Henneke ooit haar beste vriendin is geweest.

Saladewedstrijd

Kim zet thuis de cd op en ze zingt zachtjes mee.

Sorry kurl but joe mist out
Weltof luk det boys mijn nou
Wie ar moor den djust goed vrents
Dis is houw de storie ents.[3]

'Wat is er?' vraagt mama.
Kim haalt haar schouders op.
'Vind je het straatfeest niet leuk?'
'Het is het stomste straatfeest dat er ooit is geweest,' zegt ze.
'Wat is er dan gebeurd?' vraagt mama.
'Heeft het met Marjon te maken?'
'Marjon kan er ook niks aan doen,' zegt Kim.
'Niemand kan er wat aan doen.'
'Waaraan kan niemand wat doen?' vraagt mama.
'Dat er nooit eens iets leuks gebeurt, maar alleen vervelende dingen,' zegt Kim.
'En Henneke is mijn vriendin niet meer.'
'Heb je ruzie met haar?' vraagt mama.
'Ik snap echt niet dat iemand met een struisvogel wil gaan en niet met een prinses,' zegt Kim.

'Wie is die iemand?' vraagt Kims moeder.
'Een heel stom jong met wie ik niks meer te maken wil hebben!' roept Kim uit.
Kim en haar moeder zitten een tijdje zwijgend tegenover elkaar.
'Wil je me helpen?' vraagt mama dan.
'Zo meteen begint de saladewedstrijd en mijn salade is nog niet klaar.
Tante Jolanda heeft me goed geholpen, maar ze gaat zo weg.'
'O,' zegt Kim, 'en Marjon, gaat die ook?'
'Ja,' zegt mama, 'ze gaan naar het ziekenhuis.'
Tante Jolanda en Marjon komen met hun spulletjes de trap af.
Tante Jo gaat naar Kim en geeft haar een dikke zoen.
'Dankjewel Kim,' zegt ze, 'dat je zo fijn met Marjon hebt gespeeld en gepraat.
Je hebt haar echt geholpen vannacht, toen ze verdrietig was.
Ze heeft me alles verteld.'
'O,' zegt Kim.
Ze gaat mee naar buiten om tante Jo en Marjon uit te zwaaien.
Als ze de straat uit zijn, komt Mick naar haar toe.
Hij loopt nog steeds in zijn cowboykleren rond.
'Waarom moest je steeds op dat kleine kind passen?' vraagt hij.

'Dat kind is toevallig mijn nichtje en ze heeft een zieke vader,' zegt Kim kwaad.
'O,' zegt Mick, 'dat kon ik toch niet weten.'
'Dan weet je het nu,' zegt Kim.
'Wil je nog met me op het springkussen?' vraagt Mick.
'Nee,' zegt Kim, 'ga maar lekker met Henneke springen.'
'Ik spring liever met jou,' zegt Mick.
Kim voelt zich zweverig worden.
Wat ziet hij er zo lief uit, met die wat droevige blik in zijn ogen.
'Ik eh …' zegt ze.
'Later misschien, want nu moet ik mijn moeder helpen met de saladewedstrijd.'
'Ik moet steeds denken aan vorig jaar,' zegt Mick, 'toen we op het luchtkussen waren en samen hebben gedanst.'
'Echt?' vraagt Kim.
Ze wil zeggen 'ik ook', maar ze houdt net op tijd haar mond dicht.
'Misschien tot straks,' zegt Mick.
'Ja,' zegt Kim, 'tot straks.'
Ze kijkt de straat rond en alles ziet er ineens een stuk vrolijker uit.
Er klinkt muziek, mensen zitten onder hun party-tenten wijn en bier te drinken.

Ze lachen en praten.
Op een grote tafel staan al de eerste salades voor de grote saladewedstrijd.
Kim rent naar binnen.
'Mama!' roept ze. 'De saladewedstrijd gaat beginnen.'
'Ach, hemel,' zegt mama, 'we zijn nog niet klaar. Vlug de eieren snijden.'
Ze snijden de eieren en verdelen de partjes over de salade.
'De olijven,' zegt mama.
Kim geeft een potje olijven aan haar moeder.
'Het wordt een prachtige salade, Kim,' zegt mama.
Ze snijdt augurken in mooie vormen.
Het is waar, de salade ziet er prachtig uit.
'Er moet nog iets feestelijks bij,' zegt Kim.
'De sterretjes.'
Ze haalt een pakje sterretjes uit de la en steekt ze in de salade.
Samen brengen ze hem naar de grote tafel.
De jury komt de salades keuren en als ze bij die van Kim en haar moeder zijn, ontsteekt Kim de sterretjes.
'Oooh!' roepen de mensen.
Het is spannend als de jury de uitslag bekendmaakt.
Kim en haar moeder worden derde.
'Dat is best goed,' vindt mama, 'want er waren er vijftien.'

De elektrische barbecues staan al op straat en het vlees wordt op grote schalen aangedragen en op tafels gezet.
De mensen zetten tafels en stoelen midden op de straat.

Het is echt heel gezellig, maar Kim heeft geen honger.
Ze kijkt naar Mick en Mick kijkt naar haar.
Ze wenkt hem.
Mick loopt glimlachend naar haar toe.
Ze gaan samen naar het springkussen.
Het is helemaal voor hun tweetjes, want iedereen is aan het eten.
Daar gaan ze, hoger en hoger.
Ze lachen naar elkaar.
Het lijkt wel of ze zweven, hoger en hoger zweven ze.

Wie ar in lof, hevent joe hurt
Hou wie rok ietsodders wurrelt …

In dit boek heeft de schrijver een aantal regels uit een Engels liedje verwerkt. Omdat Kim nog geen Engels kent, is de tekst opgeschreven zoals je het zegt. Vind je het moeilijk om te begrijpen wat er staat? Geen punt, hier is de tekst, vertaald en wel!

SKATER BOY *Avril Lavigne*

1. *He was a boy, she was a girl*
   Can I make it any more obvious?

   He was a punk, she did ballet
   What more can I say?

   He wanted her, she'd never tell
   Secretly she wanted him as well

   He was a skater boy, she said see you later boy
   He wasn't good enough for her
   She had a pretty face, but her head was up in space
   She needed to come back down to Earth

VERTALING:

Hij was een jongen, zij was een meisje
Kan ik het nog duidelijker maken?

Hij was een punk, zij deed ballet
Wat kan ik nog meer zeggen?

Hij wilde haar, ze heeft het nooit verteld
Stiekem wilde zij hem ook

Hij was een skater-jongen, zij zei: ik zie je later wel
Hij was niet goed genoeg voor haar
Zij had een mooi gezicht, maar haar hoofd was in de wolken
Ze zou weer met beide benen op de grond moeten komen

2. *We are in love, haven't you heard*
How we rock each other's world

VERTALING:

Wij zijn verliefd, heb je niet gehoord
Hoe wij elkaars wereld doen schudden

3. *Sorry girl, but you missed out*
Well tough luck, that boy's mine now

We are more than just good friends
This is how the story ends

VERTALING:
Sorry meisje, maar je hebt mis geschoten
Nou, dikke pech, nu is die jongen van mij

We zijn meer dan alleen goede vrienden
Zo eindigt het verhaal